

NUMER BLOKADOWY

KURIER Wileński

WTOREK 2 PAZDZIERNIKA 1990 R.

Nr 205 (11456)

Posiedzenie rządu

Na posiedzeniu rządu w dniu 1 października, na którym przewodniczyła premier Kazimiera Prunskiene, rozpoczęto omawianie kwestii rozwoju gospodarczego i socjalnego republiki w 1991 r. Warianty takiego programu w ocenie premier scharakteryzował minister gospodarki Wytas Nawickas. Do omawiania ich powróci się po sprzezwaniu priorytetów rozwoju gospodarki Litwy, polityki inwestycyjnej, kierunków wizer gospodarczego i zagranicą. Ministerstwo i resorty powinny to uczynić najpóźniej w ciągu dwóch tygodni.

Na posiedzeniu również dokonano wymiany poglądów na sprawy prywatyzacji gospodarki. Omawiany w tej kwestii projekt ustawy będzie jeszcze doskonałony. Powzięta przez rząd uchwała w sprawie trybu upubliczniania majątku, który zostanie skonfiskowany naruszycielom ustaw o ochronie rynku republiki, weszła w życie od 1 października. W uchwale przewidziano również środki pomocy materialnej dla osób urzędowych, które dopomogą w wykryciu przestępstwa nadużycia państwowego i społecznego.

Rząd zaakceptował projekt ustawy o ochronie środowiska. Podjęto uchwałę o zaszkadza dla ludzi niezamierzonych rodzin i rozpowszechniania leków i rozpraszających do tego niebezpiecznych, omówiono inne zagadnienia.

(ELTA)

CZY DOCZEKAMY SIĘ POMOCY OD FUNDUSZU?

W ciągu trzech dni na Litwie bawiła grupa członków Rady Amerykańskiego Funduszu Spadkowego „The Heritage Foundation” pod kierownictwem prezesa funduszu Edvina Feinera. Przyjechali przewodniczący Rady Najwyższej Republiki Litewskiej Wytautas Landsbergis, premier Kazimiera Prunskiene, przewodniczący konferencji biskupów Litewskiego Kościoła Katolickiego kardynał Vincencas Sladkevicius.

W spotkaniach z kierownikami Rady Najwyższej i rządu, parlamentarzystami, ministrami członkowie Rady Amerykańskiego Funduszu Spadkowego zostali poinformowani o sytuacji politycznej i gospodarczej w procesach demokratyzacji, o problemach związanych z ugruntowaniem państwowości.

(ELTA)

Oświadczenie premiera Kazimierzy Prunskiene

Oświadczenie premiera Kazimierzy Prunskiene

Republika Litewska jest na polmektu między zadeklarowaniem niepodległości i jej ugruntowaniem. Oficjalna państwowa delegacja parlamentarno-rządowa spotyka się z delegacją ZSRR na konsultacjach w sprawie rokowań, które określamy jako rokowania w sprawie niepodległości od ZSRR o całkowitej treści de iure i de facto.

W imieniu rządu Republiki Litewskiej swoim własnym oświadczeniem wypada niektórym grupom politycznych przeciwko rządowi i mnie, że przypisując początek rokowań i prowadząc stosowny dialog z przywódcami ZSRR i innych wielkich państw świata rzekomo próbuje się cofnąć Litwę z powrotem do ZSRR lub do nowego układu związkowego, jakkolwiek by się nazywał, są absolutnie bezpodstawne i świadomie lub nieświadomie wprowadzające w błąd ludzi Litwy.

Pod adresem rządu rzucza się złośliwe oskarżenia, których treść sprowadza się do nieugruntowanej jeszcze państwowości, trudności gospodarczych, naruszeń porządku prawnego, nie uwzględniając całkowicie tego, skąd wszystko to się bierze. Nie chcą dostrzec, że bez rozwiązania stosunków polity-

cznych i gospodarczych Litwy z ZSRR stale będziemy ulegali działaniom zachodzącym w nim procesom — kryzysu gospodarczego, niestabilności politycznej, konfliktów narodowych i in.

Część deputowanych przyczynia się do ataków ugrupowań politycznych, nie unika działań przygotowujących sytuację do kryzysu rządowego. Tymczasem jest to tylko przejaw kryzysu stosunków Rady Najwyższej z rządem, którego pogłębianiem sam rząd nie jest zainteresowany. Świadome podjudzanie do kryzysu rządowego jest niczym nieusprawiedliwione i zgubne dla Litwy. Rząd nie może i nie powinien stać się dodatkiem do Rady Najwyższej. Podkontrolność wobec parlamentu nie jest tożsąca z bezpośrednią podległością jego członkom lub przywódcom.

Różnice poglądów i dyskusja polityczna są normalnym zjawiskiem w każdym państwie demokratycznym. Demokracja natomiast przede wszystkim opiera się na rozgraniczeniu władzy (prawodawczej, wykonawczej, sądowej) i jej samodzielnej działalności w granicach swojej kompetencji.

Rząd uznaje za słuszną krytykę dotyczącą tego, że kadry poszczególnych ministerstw nie

odpowiadają stanowisku, lub innych niedociągając działalności i przystąpił już do drugiego etapu zmiany struktur. Naszym zdaniem, warto byłoby również, aby Rada Najwyższa o ile jest to możliwe, przypięszyła swą strukturę polityczną, co sprzyjałoby powstaniu bardziej demokratycznego środowiska.

Rząd obciąża ogromnie i coraz większe brzemienie w tworzeniu w istocie całkowicie odmiennych warunków i gwarancji funkcjonowania gospodarki Litwy. Po raz pierwszy zapoczątkowaliśmy porozumienia między-rządowe z wieloma partnerami państwowymi, zmierzając do ekwiwalentnej wymiany towarów i stopniowego przejścia na warunki rynku światowego. Przygotowanie licznych projektów ustaw do rozpatrzenia w parlamencie, przygotowanie reformy gospodarczej, rekonstrukcji całej gospodarki, programów oraz mechanizmów środków socjalnego ludzi i innych przetrza w stadium ich realizacji. Wielkie jest zainteresowanie partnerów zagranicznych. Przy ustalono do zapewnienia wstępnej ochrony granic państwowych Litwy, walki z przestępczością gospodarczą, przede wszystkim — spekulacją.

W takim okresie potrzebna jest nie tylko deklarowana jedność, która, m. in. może też oznaczać podporządkowanie jednej niepodległej krytyce woli, nieodzowny jest konstrukty-

wny dialog i konsolidacja na zasadzie polityki dla Litwy. Chcę odnotować, że przewrót może nastąpić niekoniecznie przez zmianę władzy lub liderów, może on nastąpić poprzez transformowanie ich interesów. Spróbujmy uniknąć tego, aby dążenia niepodległościowe nie przetrzodziły się w samorealizację władzy lub ambicji.

Większość członków rządu podjęła pracę po realnych sprawzeniach, które obserwowały cała Litwa i świat. Członkami Sajudisu zostaliśmy nie pod dachem parlamentu, lecz o wiele wcześniej — w przededniu jego powstania. Jego autentyczny program, który przekształcił się w decyzję 11 Marca, realizowaliśmy nie szczeniąc ani czasu, ani sił. Utożsamienie rządu z KPL, a tej ostatniej z KPZR, oznacza albo dyktando polityczny, albo świadome burzenie niepodległości i podstaw demokratycznych. Jest zarówno jedno, jak i drugie. Państwo Litwy jest jeszcze zbyt krucha, aby tolerując i nawet podjudzając do kryzysu stosunków parlamentu i rządu, do działalności antyrządowej, nie ryzykowalibyśmy utratania pomocy i zaufania świata. Na to tylko właśnie czekają siły wrogie odrodzeniu państwowości Litwy, które będą usiłowały przeszkodzić również jednemu z ZSRR. Nie ufając jednemu, ufamy też zaufanie innym. Litwa przyszłości tego by nie wybaczyła.

Wyjazd delegacji

WILNO. 1 października do Moskwy, na pierwsze spotkanie konsultacyjne z delegacją ZSRR udala się delegacja państwowa Republiki Litewskiej z przewodniczącym Rady Najwyższej Wytautasem Landsbergisem na czele. Do delegacji na rozmowy

międzypaństwowe z ZSRR wchodzi również Aleksandra Abisziola, Pranas Kuris, Romualdas Ozolas, Kazimiera Prunskiene, Algirdas Saudarys, Česlovas Stankevicius, Emanuelis Zingeris.

(ELTA)

CO aprobuję, mnie irytuje?

TEL. 42-79-04

Cotygodniowy sondaż „K. W.”

OKIEM PRAWIE MATURYZYSTÓW

Aprobujemy inicjatywę szanownej redakcji mówienia prawdę głośno i publicznie. Możliwie, pomóżcie...

Jestemy uczniami klasy dwunastej. Pomijając ignorancję i niechęć do wiedzy, brak inteligencji uczniów, a o podobny brak inteligencji, kultury, etyki, estetyki wśród naszych pedagogów można tylko układać. O tolerancji wobec zaleznego ucznia nie ma mowy, o demokracji — również. Poziom intelektualny, wiedza przedmiotu, choć jej solidnego podania uczniowi — gdzie to jest? Jak może nauczycielka polskiego mówić o pięknie, gdy sama ucznia nie jest w superbienskiej (jak fason tak kolo). Z powodu nieleżących zębów ciągle znie odór, który cierpiemy latami. Malowanie kosmetykami też powoduje okropny smutek — bo zbyt wyraźnie i na nieczyste ciato.

Co do procesu nauczania — najbardziej irytuje fakt niepoważnego stosunku do klasy egzaminacyjnej — nie ma podryczników, brak rzeczowej wiedzy albo niechęć jej przekazywania. Już październik, a więc tylko 7 miesięcy „czystej” nauki i — egzamin...

Prawie maturyści

WILNO. OD REDAKCJI. Współczesny (ym właśnie maturyzystów, że tak nie traktuj z nauczycielami. Kochani, nie uogólniając swoich trudnych problemów, nie popadajcie w bezradzieńność. (Dokończenie na str. 2)

Komisja Państwowa ds. Litwy Wschodniej nie popiera utworzenia polskiej jednostki narodowościowej

Ostatnio w prasie i gdzie indziej rozlegają się twierdzenia, że w Państwowej Komisji do spraw Litwy Wschodniej nie sprzeciwiają się myśli o możliwości poparcia idei tworu autonomicznego Państwa Litwy. Przewodniczący Komisji Państwowej, wicepremier Republiki Litewskiej Romualdas Ozolas oświadczył w tej kwestii:

— Komisja nie zaakceptowała takich propozycji. Jako jej przewodniczący nie popieram idei autonomizacji części terytorium Litwy, chociażby już obecnie, nawet jeśli, jak się proponuje. Jednakże komisja

przewiduje udzielenie Polakom Litwy i innym narodowościom Litwy komplet gwarancji interesów Polaków Litwy i innych narodowości Litwy: jest to przedłużenie terminu opowonania języka państwowego, ugruntowania praw języka polskiego i innych mniejszości języków Litwy Wschodniej, ustalenie możliwości oświaty, w tym również zdobywania wyższego wykształcenia, dynamiczna stymulacja życia społecznego i gospodarczego i in. Prace i wysiłki w tym kierunku przewiduje się i doradzić im w wystarczająco odległej przyszłości.

(Dokończenie na str. 2)

MOWIĄ CZŁONKOWIE KOMISJI PAŃSTWOWEJ DS. LITWY WSCHODNIEJ

Kiedy zaufamy jedni drugim...

WYWIAD Z DEPUTOWANYM DO RADY NAJWYŻSZEJ REPUBLIKI LITEWSKIEJ WIDMANTASEM POWILIONISEM

— Pan pochodzi z Kowna. Z tej racji, możliwe, mniej tkwi, że tak powiem, w problemach Wileńszczyzny.

— Niekiedy uważają, że jeśli się mieszka w odległości 50 czy 100 km, to się nie zna problemów. Nie byłem nowocześnie przychodząc do tej komisji. Przed kilku laty uczestniczyłem w pracy nie państwowej, co prawda, ale społecznej komisji ds. Litwy Wschodniej, zarejestrowanej wówczas przy Prezydium RN. Następnie brałem udział w analogicznej ko-

misji parlamentarnej, która, trzeba przyznać, nie za wiele zdziałała. A więc, to już trzecia moja komisja do spraw Litwy Wschodniej. Może nawet lepiej, gdy się spogląda na te sprawy nie od ubocza. Kiedy człowiek nie jest zaangażowany do wyrażania w tym regionie emocji, może bardziej obiektywnie ocenić wydarzenia.

— Czyż się różnią dzisiejsze poglądy Pana, dotyczące potrzeb mi przed kilku miesiący rozpoznawał Pan prace w komisji

— Niespodzianek nie było. Co prawda, niektóre przypuszczenia potwierdziły się. Np. byłem nieco zdziwiony, iż przeczytaliśmy istnieje ekonomiczne zacofanie tego regionu. Słowno, nie stwierdziliśmy i uznajemy, że w gospodarstwie, a także socjalno-kulturalnym rozwoju jest na poziomie wskaźników średnio-republikańskich. Dłatego musimy dopiąć by Litwa Wschodnia nie była stała menadżeria.

Niekiedy się nawojuje do pominięcia historii. Ale właśnie tu trzeba poszukiwać przyczyn naszej ekonomicznej zacofania. Powiadają: nie zwracajcie uwagi

(Dokończenie na str. 2)

